

THiLO

Gekkószem

Harmadik kötet

Illusztrálta: Jan Birck

SCOLAR **KID**

A mű eredeti címe
Animal Heroes – Geckoblick
A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
© 2018 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany
All Rights Reserved

Fordította: Bán Zoltán András

Hungarian translation © Bán Zoltán András, 2021
Hungarian edition © Scholar Kiadó, 2021

Minden jog fenntartva. A mű egyetlen részlete sem
használható fel, nem tárolható és nem sokszorosítható
a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Tartalom

1. Segélykiáltás a dzsungelből 7
2. Szenvedő faóriások 22
3. Egy mindenkiért, mindenki egyért 31
4. Harc a lombkoronában 50
5. A nagy sokk 66
6. A második szobor 77
7. A hősejüktől megfosztott hősök 89
8. Egy szokatlan rejtekhely 103
9. John eddig nem sejtett képessége 116
10. Az egyetlen megoldás 129
11. A Bestiális Csávók ellen 139
12. Mister Yashimoto csele 158

I.

Segélykiáltás a dzsungelből

Aikót komoly fájdalmak gyötörték. A háta nyilallt, a nyaka begörcsölt, a lába már órákkal előbb megmacskásodott, aztán elzsibbadt. Ennek ellenére nem kockáztatta meg, hogy felnyögjön vagy akár csak megmoccanjon. A legkisebb mozgás, a legapróbb figyelmetlenség csak fokozta volna a fájdalmait. Aiko megpróbálta kikapcsolni a tudatából a kínokat. Az agya segítségével akart megfelekedezni a testéről, ilyen egyszerű volt a feladat. De hát éppen ez nem sikerült. Mi lenne, ha egy picit mégis megmozdulna? A Rósi, a Bölcs Mester, ahogy hódolattal szólították, talán nem venné észre.

Aiko egy milliméternyit felemelte a fejét, hogy a hátizmait egy csöppet ellazítsa.

De a Mester máris lecsapott rá.

– Dacos fejjel semmire se jutsz – nyilatkozta ki szigorúan.

Aiko dühös lett. Nem Rósi Szeng-csanra, a zen bölcs tanítójára, aki mindent megtett, hogy a helyes útra terelje őt. Nem, Aiko saját magára haragudott. Mert túl gyengének bizonyult a szelleme. Hiszen a testi gyötrelmeket mindössze pár órára sem volt képes kikapcsolni.

Mint minden szombaton, Aiko ezúttal is hajnali négykor kelt, némán elkészített egy kancsó zöld teát, és aztán kis kortyokban megitta. Utána bement a dódzsóba, vagyis a szentélybe, ahol a többi tanítvánnyal közösen meditált. A szülei nagyon fontosnak tartották, hogy Aiko egyszer tökéletesen elsajátítsa majd ezt az ősi, ázsiai művészetet.

– Világszerte az összes sikeres ember naponta meditál, hogy ápolja a szellemét és képes legyen összpontosítani az élete célkitűzéseire – magyarázta az apja minden adandó alkalommal.

Most tehát Aiko lótuszülésben gubbasztott a meditálópárnáján további huszonhárom srác társaságában.

Szemét lehunyta, két keze ovális alakban összefonva pihent a hasán. Már három órája ült mozdulatlanul. Vagy három perce csupán? Meditálás közben teljesen megszűnt az időérzéke.

– A gondolatok csak elterelik a figyelmet az itt és most létező élettől. Attól a jelenvaló-léttől, amelyben éltek – ismételte ma már legalább tizedszer a Mester.
– Engedjétek, hogy a gondolatok bőséggel áradjanak felétek, és aztán akként szálljanak tova tőletek, akár a felhők. És hagyjatok nagyobb teret a gondolataitok között. Ha ez sikerül, akkor meditáltok helyesen.

Megint felhorgadt a düh Aikóban. „Az összes többi tanítvány sokkal előbbre jár, mint te! – kiáltotta a lelke mélyén egy hang. – Egyszerűen képtelen vagy kiiktatni az agyad működését!”

És ebben a pillanatban már megint ott áll előtte a Rósi. Mintha csak tudta volna, hogy Aiko élénken gondolkozott, ahelyett hogy csakis arra gondolt volna, hogy semmire se gondoljon.

– Hol jársz? – kérdezte feddően a mélyen tisztelt zenemester a tanítványát. – Itt kell lenned. Ebben a terem-

ben, ebben a testben. Nem pedig a múltban, és nem is a jövőben! Légy jelen a jelenben! Itt és most!

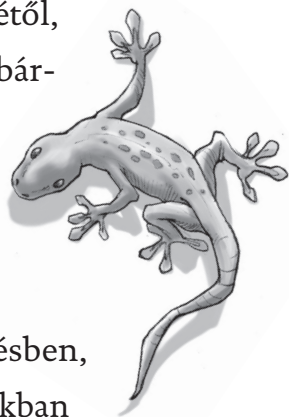
Aiko lélekben megremegett. Legszívesebben rá-
üvöltött volna a Mesterre. De volt már elég tapasztalata ahhoz, hogy tudja, pusztán önmagára haragszik.

„Gyerünk, ember! – adta ki magának a parancsot. – Szedd már össze magad!”

Vett pár nagy levegőt, hogy lelassuljon a szívverése. Megpróbált semmire se gondolni. Se az Állati Hősökre, se az utolsó kalandjukra. Megpróbált nem gondolni a mentorára, Cliff Hangerre és a szélesebb repülésre a Hőskopteren. A Bestiális Csávókra, ősi ellenségeikre. Nelsonra, a gekkójára, aki a dódzsó mennyezetére tapadva lógott. Nelson. . .

És éppen ebben a pillanatban megtörtént. Amikor Aiko Nelsonra gondolt, könnyű áramütésként észlelte, hogy kapcsolatba lép a mágikus állatával. Mintha az agyából kiszívták volna az összes gondolatot. Szellemileg olyan éber lett, mint még soha korábban. Az összes elterelő vagy zavaró hang elnémult a fejében. Aiko olyan könnyűnek érezte magát, akár egy madártoll.

Nagyon lassan eloldotta önmagát a testétől, és a talaj fölé emelkedett. Meglepve, de bármiféle szorongás nélkül nézett le a saját testére. Nelson nagy és rendkívül éles szemével látta önmagát. A gekkó mindent észrevett, pillantását semmi sem kerülhette el. Odalent Aiko ült lótuszülésben, előtte, mögötte és mellette rendezett sorokban az összes többi diák. Szeng-csan mester némán járkált közöttük. Most megállt Aiko mögött, mint már oly gyakran ezen a reggelen. Pár másodpercig mozdulatlanra dermedt. Aztán felemelte a fejét, és felnézett a mennyezetre.

Aiko egyszerűen képtelen volt ezt felfogni. A Rósi mindent megérezett, ami a szentélyében történt! A Mester számára nyilván teljesen természetes volt, ha a szellem elválik a testtől. Vagy egyszerűen csak annyit látott, hogy egy tök normális gekkó csüng a szentély plafonján?

Hirtelen fülsüketítő kiáltás hangzott fel. Aiko rögtön tudta, hogy segélykiáltást hall. De nem embertől,

hanem valamilyen állattól érkezett. Talán egy madártól vagy egy izgatott majomtól.

Aiko látta, hogy a teremben senki sem mozdult. Vagyis lehet, hogy csak ő hallotta a segélykiáltást?

Az izgalom ellenére Aiko szíve még lassabban dobogott, vagyis nyilván nagyon mélyen belemerült a meditációba. A szentély kezdett elúszni. A matracok, a papírból készült falak, a tanítványok, a hangszerek egymásba olvadtak valamiféle titokzatos módon megnyílt örvényben. A hűlt helyükön bokrok, fák és hatalmas növények nőttek ki a földből. Még több

állat üvöltött. Aiko mindezt mesés nyugalommal, de éppoly erős csodálkozással szemlélte. Brekegett, rikoltozott és rőfögött körülötte minden. A dzsungel kellős közepén találta magát. Egy idegen gekkó testében mászott fel egy repedezett fatörzsön. Egyre magasabbra jutott.

Minden lépéssel hangosabb lett a kiáltozás. Végül ott állt a rikácsoló állat előtt. Egy pompás szarvascsőrű-

madár volt. Aiko valami felfoghatatlan okból azonnal tudta, hogy hím.

– Segítened kell! – siránkozott a madár. Aiko minden szót olyan tisztán hallott a fejében, mintha az állat a valóságban is hozzá beszélne. – Gyorsan, amíg nem késő. A párom és a fiókáim már elvesztek. És ez történik majd a többi állattal is. Szükségünk van rád, Aiko! Segíts! Gyere!

– De hová? – tudakolta Aiko kétségbeesetten.

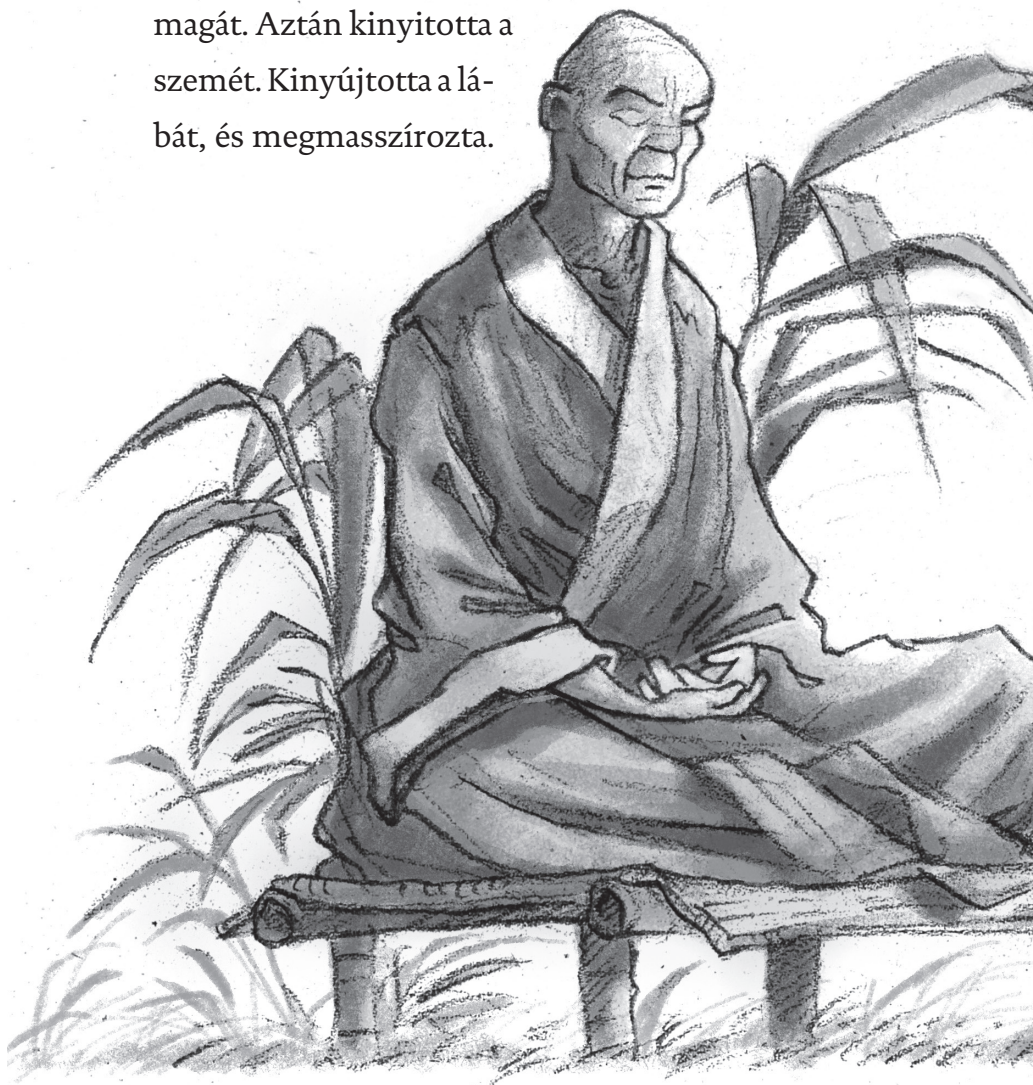
Ám ekkor tompa hang szólalt meg. *Bong!* Aiko lezuhant a fáról, kiesett a vadonból, és visszakerült a dódzsóba. Szelleme elhagyta Nelson testét, és visszaurrant Aikóba. Megint érezte a fájdalmakat. A vállában, a nyakában, a lábaiban. Ráadásul minden összevissza kavargott a fejében, mintha tett volna egy kört a világ legnagyobb hullámvasútján.

Bong!

A gondolatok visszatértek Aiko fejébe. Szeng-csan mester ráütött a kalapácsával a fából készült halra, amely a szentély bejáratánál lógott. Ez volt a jel, hogy vége a közös meditációnak. Máskor Aiko mindig meg-

könnyebbült, ha meghallotta a gongütést. A kínok egy csapásra megszűntek. Legalábbis egy hétre.

De ma bosszúsan vette tudomásul, hogy vége az ülésnek. Mert most először sikerült néhány másodpercnél hosszabb ideig kikapcsolni a szellemét. Párszor meghajolt és a padlóra vetette magát. Aztán kinyitotta a szemét. Kinyújtotta a lábát, és megmasszírozta.

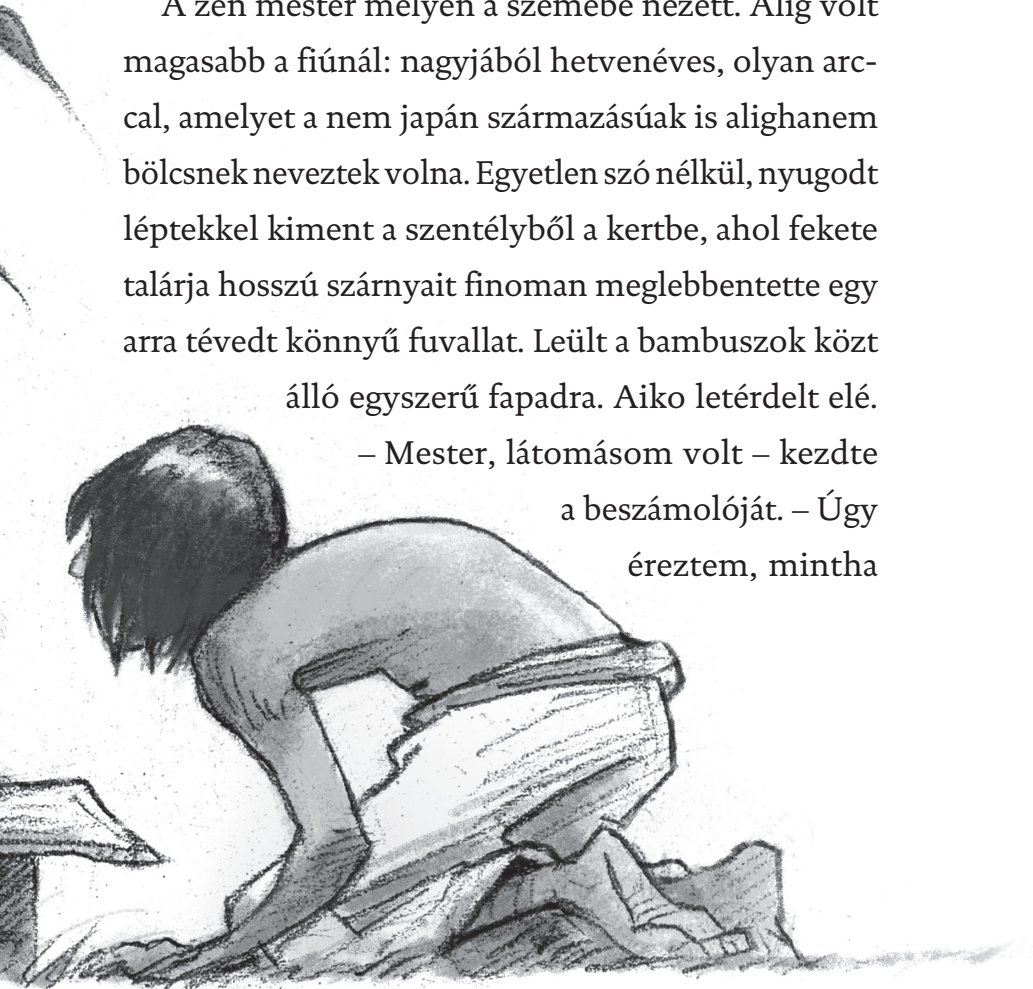
A tanítványok egymás után hagyták el a meditációs termet.

Aiko megvárta, míg az utolsó is eltávozik. Aztán a Mester felé fordult:

– Rósi Szeng-csan... – mondta halkán, és meghajolt. – Beszélnem kell Önnel. Teljesen meg vagyok zavarodva...

A zen mester mélyen a szemébe nézett. Alig volt magasabb a fiúnál: nagyjából hetvenéves, olyan arccal, amelyet a nem japán származásúak is alighanem bölcsnek neveztek volna. Egyetlen szó nélkül, nyugodt léptekkel kiment a szentélyből a kertbe, ahol fekete talárja hosszú szárnyait finoman meglebbentette egy arra tévedt könnyű fuvallat. Leült a bambuszok közt álló egyszerű fapadra. Aiko letérdelt elé.

– Mester, látomásom volt – kezdte a beszámolóját. – Úgy éreztem, mintha

már nem itt lennék, a dódzsóban, hanem sok ezer kilométernyi távolságban, valahol az őserdőben.

A Mester finoman mosolygott.

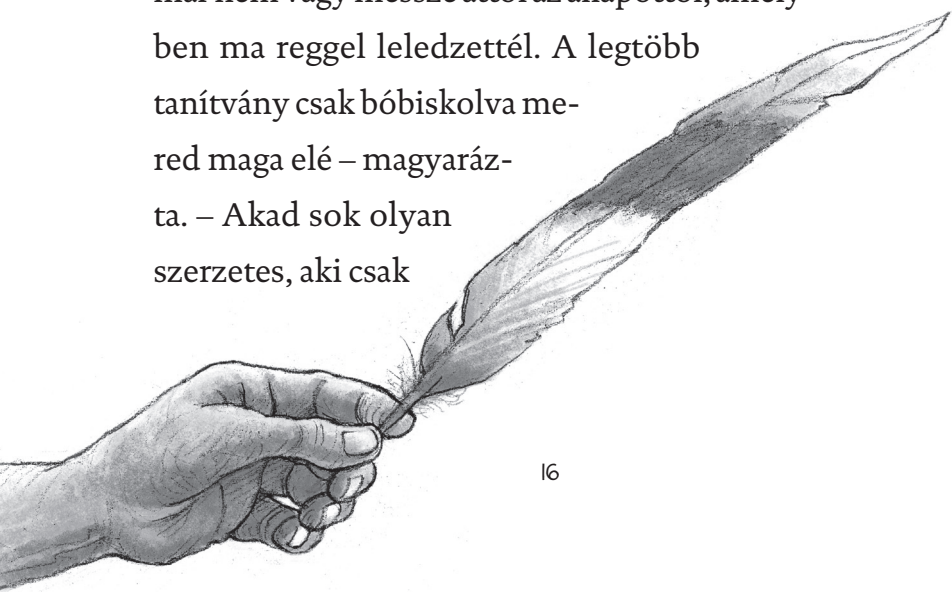
– Ma végre sikerült eloldani a szellemed a testedtől. Mindig is tudtam, hogy te vagy az egyik legtehetségesebb tanítványom.

Aiko eleinte szóhoz se jutott meglepetésében. De aztán kiszakadt belőle:

– Én?! Hiszen én mindig azt hittem, hogy a legrosszabb vagyok! Türelmetlen, durcás, szétszórt. Minden egyes héten ilyennek éreztem magam.

Szeng-csan mester a tenyerével végigsimított egy bambuszlevelet.

– Ha elérted a türelmetlenség ezen szakaszát, akkor már nem vagy messze attól az állapottól, amelyben ma reggel leledzettél. A legtöbb tanítvány csak bóbiskolva mered maga elé – magyarázta. – Akad sok olyan szerzetes, aki csak

harmincéves gyakorlás után jut el oda, ahová ma te.
Mások meg soha.

Aiko hitetlenkedve csóválta a fejét.

– De közben úgy éreztem, hogy a segélykiáltás valódi, nem pedig a látomásom része!

– Mert valóban valódi is volt! – vágta rá a Mester.
– Én szintén hallottam! Noha nem olyan hangosan, mint te. Hiszen végül is a te címedre küldték a segélykiáltást!

Aiko tanácstalanul kérdezte:

– Akkor most mit kell tennem?

A Mester felállt.

– Erre nem nekem kell megadnom a választ. Te magad tudod a feleletet.

A Rósi felemelt valamit Aiko háta mögül a földről, és odanyújtotta a tanítványának. Aiko alig hitt a szemének. Egy madártoll volt! Egy szarvascsőrűmádár tolla!

– Szerintem ez téged illet... – mondta halkán a Mester. – De azt tudod, hogy tilos bármiféle fegyvert bevinni a szentélybe.

Aiko elhúzta a száját.

– De mélyen tisztelt Mesterem, ez csak egy toll, nem fegyver!

A Rósi mosolygott. – Egy zen mester számára bizonyos körülmények közt minden fegyverré válhat. Még egy sima toll is. Csak tántoríthatatlanul kell hinni benne! És akkor elhiszik az ellenségeid is. Látjuk egymást a jövő héten, tehetséges tanítványom!

– A jövő héten... – hajolt meg ismét Aiko.

Teljesen megzavarodva hagyta el a dódzsó kertjét.

Otthon az apja, Kamui várta. Egy széles díványon ült, és újságot olvasott. Természetesen a gazdasági rovatot. Kamui sikeres üzletemberként tevékenykedett, és szakadatlanul azon törte a fejét, hogyan lehetne még több pénzt keresni. A ma viselt, méret után csináltatott öltönye minimum annyiba került, mint egy kisebb autó.

– Elkéstél, Aiko! – mondta éppoly szemrehányó hanglejtéssel, mint mindig. – Egy óra múlva kezdődik a karateedzésed, és hetek óta egy helyben toporogsz, egy paraszthajszálynit sem haladsz előre!

Aiko vett egy nagy levegőt. Hogy megfeleljen a szülei magas követelményeinek és fellejtő elvárásainak, ahhoz több higgadtságra volt szüksége, mint Szeng-csan mesternek.

– Még váltottam pár szót a zen mesterrel – mondta az igazságnak megfelelően.

– És? – vágott közbe az apja azonnal. – Elégedett veled?

– Igen, nagyon is! – mondta Aiko büszkén. – Azt mondta, hogy én vagyok az egyik legjobb tanítványa.

Kamui szép gondosan összehajtogatta az újságot, berakta az aktatáskájába, és felállt.

– Ne legyél olyan beképzelt! – torkolta le szigorúan a fiát. – Ez nem illik hozzád.

Ezzel számára véget is ért a beszélgetés. Aiko apja bement az irodájába. Hogy mikor jön haza, azt sosem lehetett tudni.

Kamui teljesen a munkájának élt, akárcsak Aiko anyukája. Ennek mindössze egy előnye volt: Aikónak sosem kellett kitalálnia valami fedősztorit, ha úton volt az Állati Hősökkel. A szülei amúgy sem

vették észre, hogy otthon ül, vagy valahol máshol kószál.

Bement a szobájába. Az íróasztala titkos rekeszéből elővette a hősmobilt. Ezzel a különleges okostelefonnal Aiko képes volt felhívni a másik három Állati Hőst, vagy üzenetet küldeni nekik, vagyis állandó kapcsolatban állt Pepével, Mojóval és Johnnal. És persze a mentorával, a hősmobil számítógépes fejlesztőjével, Cliff Hangerrel is. Cliff, a kalandor tette mind a négyüket azzá, amik ma. Egy mágikus szertartás keretében Cliff összekapcsolta őket a saját állataikkal, és ettől fogva már nem átlagos, hétköznapi sráckokként éltek, hanem átváltoztak különleges képességekkel rendelkező hősöké.

Aiko beütötte a titkos számot. Alig pár másodperc múlva már jelentkezett is a jól ismert mély hang:

– Hol ég a ház?!

– Vegyél fel széleseben, Cliff – kérte Aiko. – Szerintem nagy lánggal lobog.

Egy pillanatra lehunyta a szemét. És hirtelen pontosan tudta, hová kell mennie.

– Azonnal el kell mennem egy nagy szigetre Indonéziában! Szumátra szigetére! – kiáltotta izgatottan a telefonba. – Nagyon meredek dolgok történnek ott!

Cliff Hanger erős volt, tettere kész, bátor és kalandvágó, és mindig egyértelműen képviselte a saját meggyőződését. De mindenekelőtt nem sokat kérdezősködött, ha az Állati Hősök kértek tőle valamit.

– Egy órán belül nálad vagyok – mondta, és azzal kinyomta a telefont.

Aiko fellelégett. Úgy érezte, komolyan veszik, és ez baromira jólesett neki. „Bárcsak apa is ilyen lenne!” – gondolta kissé szomorúan.

Pontosan ötvenkilenc perc múlva szállt le a Hőskopter, Aiko pedig felment a fedélzetére.

